

Alyson Noël
Riválisok

A fejezetek alcímei egy-egy dalt takarnak.

Ha van SPOTIFY előfizetése, hallgassa meg ezt a playlistet!

<https://open.spotify.com/user/kiesbye/playlist/0mhtZGcYX82UMJSMRnKypo>

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Alyson Noël, 2016 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Unrivaled* (HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.)

Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-246-1

• *Grafika:* Christine Blackburne/Merge Left Reps, LLC.

• *Tervezés:* Erin Fitzsimmons

• *A szerző fotója:* © Nancy Villere

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

ALYSON NOËL

RIVÁLISOK

#IMÁDOTT SZÉPSÉGEK 1.

Jackie-nek és Michelle-nek, akik már több évtizede a legjobb barátnőim!

Nem mind arany, ami fénylik.
(William Shakespeare)

ELŐJÁTÉK

LOST STARS

A járdákat évről évre előzőnlő turisták tolongása ellenére a Hollywood Boulevardot egy polarizált napszemüveg mögül, minél alacsonyabb elvárásokkal célszerű szemügyre venni.

A pusztulás különböző stádiumában leledző épületek sora, a szélfúttá fehér szoknyát viselő Marilyn szobrocskáit áruló csiricsaré ajándékboltok és a függők, szökevények meg a csillogás rabjául esett jövevények végeláthatatlan hivalkodása hamar ráébreszti a napbarnított, sportcipős tömegeket, hogy azt a Los Angeleset, amelyet ők kerestek, bizony nem itt fogják megtalálni.

Abban a városban, amelyet a fiatalság és a szépség éltet, a Hollywood Boulevard inkább egy jobb napokat látott dívára emlékeztet. Az örökös napsütés ráadásul különösen kegyetlen társaság, mivel minden ráncot és minden apró kis májfoltot a többszörösére nagyít fel.

Azok számára azonban, akik tudják, mire figyeljenek (és elég szerencsések ahhoz, hogy szerepeljenek a vendéglistákon), ez a hely egy éjszakai klubokkal teli oázis – a fiatalok, híresek és gazdagok egyfajta hedonista kikötője.

Madison Brooks pont olyannak látta a sugárutat, mint álmaiban. A hely persze nem úgy nézett ki, mint abban a hógömbben, amelyet még gyerekként kapott, és amelyben aranyszínű csillámpor záporozott a miniatűr Hollywood feliratra, de ő nem is erre számított. A naiv turistákkal ellentétben, akik azt hitték, hogy a kedvenc hírességeik majd a csillagaik mellett állva autogramot osztogatnak, és ölegetik a rajongóikat, Madison pontosan tudta, hogy mit várhat.

Ő elvégezte a házi feladatát, és semmit nem bízott a véletlenre.

Elvégre, ha az ember inváziót tervez, akkor jobb, ha előtte felméri a terepet.

És most, mindössze néhány évvel azután, hogy leszállt a buszról annál a szutykos kis megállónál Los Angeles belvárosában, szinte minden magazin címlapján és minden plakáton az ő arca szerepelt. A város hivatalosan is az övé volt.

És bár az út sokkal fáradságosabb volt, mint azt hajlandó lett volna bevallani, Madison mindenki várakozását felülmúlta, kivéve a sajátját. A legtöbben mindössze annyit reméltek tőle, hogy majdcsak túléli valahogy. Az előző életéből egyetlen ember sem feltételezte, hogy egyenesen a csúcsra tör. Most, hogy ilyen népszerű és ismert lett, s ilyen jó kapcsolatokkal rendelkezett, bejárása volt az egyik legmenőbb Los Angeles-i nightclubba, méghozzá zárás után is.

Az egyedüllét eme ritka pillanatában Madison az üres terasz széléhez lépett. A Gucci cipő túsarka kecsesen siklott a tükörsima kőpadlón, a lány pedig a szívére szorított kézzel hajolt meg a város sziluettje felé, azt képzelve, hogy a villódzó fényeket az ő milliányi rajongójának mobiltelefonja, illetve öngyújtója kelti.

Ez a pillanat eszébe juttatott egy hasonló játékot, amelyet még gyerekkorában játszott. Akkor egy csapat piszkos, csapzott szőrű, hiányzó végtagú plüssállatnak tartott alaposan kidolgozott előadást. A figurák tompa, élettelen szeme előtt bemutatott énekes és táncos produkciók felkészítették őt arra a napra, amelyen a másodkézből származó játékokat valódi, sikoltozó rajongók váltották fel. A lány soha, egyetlen pillanatig sem kételkedett benne, hogy az álma egyszer valóra válik.

Madison nem úgy lett Hollywood legmenőbb ifjú híressége, hogy reménykedett, vágyakozott, vagy pedig másoktól függött. Az ő felemelkedésének titka a fegyelemben, a kontrollban és a vasakarokban rejlett. Noha a média előszeretettel ábrázolta frivol bulikirálynőként – színésznői tehetsége elismerése mellett –, a pikáns főcímek mögött egy fiatal és erős lány rejtőzött, aki a saját kezébe vette a sorsa irányítását, és többé el sem eresztette.

Nem mintha bármikor is hajlandó lett volna ezt elismerni. Higgyék csak azt, hogy ő afféle

hercegnő, akinek minden az ölébe hullik. Ez a hazugság egyfajta védőpajzsot jelentett a számára. Azok, akik nem csak a felszínt akarták megkapargatni, sosem jutottak messzire, a Madison múltjához vezető út ugyanis annyi akadállyal volt kikövezve, hogy végül még a legelszántabb újságíró is megelégedett annyival, hogy a lány páratlan szépségét méltassa – például gesztenyebarna hajszínét, amely melegséggel tölt el egy fagyos őszi napon (a *Vanity Fair* riportere szerint, aki nemrég készített vele interjút). Ugyanez az újságíró az ibolyaszín szeméről azt írta, hogy dús, sötét pillák árnyékolják, amelyek sokat sejtetően hol feltárják, hol pedig elrejtik tekintetét, és említett valamit a bőréről is, amelyet mintha gyöngyházfényűnek festett volna le.

Érdekes, hogy ő is úgy kezdte az interjút, mint a többi unott riporter: biztos volt benne, hogy meg fogja törni a lányt. Úgy gondolta, hogy a hatalmas korkülönbség (Madison tizenhét volt, a férfi pedig valahol túl a negyvenen) és az ő magasabb IQ-ja (legalábbis amelyet ő magasabbnak gondolt) majd együttesen ráveszik a lányt, hogy eláruljon magáról valami kompromittáló dolgot, amely zuhanórepülésbe taszítja a karrierjét, ehelyett azonban frusztráltan, sőt, egy kissé talán elvarázsoltan távozott a találkozóról. Ő is, mint előtte már oly sokan, kénytelen volt elismerni, hogy Madison Brooks más, mint a többiek. Ő nem egy átlagos sztárocska.

A lány előrehajolt, az ajkához érintette az ujjait, aztán szélesre tárta a karját, és millió csókot dobott az odalent pislákoló és villódzó fényeknek, a képzeletbeli rajongóinak. Miután így a hatalmába kerítette az elért eredményei felett érzett féktelen öröm, diadalmasan felszegte az állát, és önfeledten belekiáltott az éjszakába.

Jó érzés volt.

Jó volt legalább egy pillanatra elengedni magát, hogy előtörhessen belőle az a vad és zabolátlan gyerek, aki egykor volt.

– Megcsináltam! – suttogta magának a képzeletbeli rajongók távoli pislákolásának fényében, meg azoknak is, akik kételkedtek benne, vagy éppen megpróbálták neki keresztbe tenni.

Most másodszor engedte, hogy az orrhang, amelyet már olyan régen elhagyott, ismét a felszínre törjön. Lenyűgöző volt, hogy milyen könnyedén elő tudta húzni a tarsolyából ezt a hangot – annak a múltnak egy újabb darabkáját, amely elől nem menekülhetett el végleg. Bár a korábbi vakmerő viselkedését figyelembe véve, már nem is volt olyan biztos benne, hogy el akar.

Még mindig az ajkán érezte annak a fiúnak a csókját. Hosszú idő óta most először engedte el magát annyira, hogy annak a kislánynak mutakozzon, aki valójában volt, de azóta is folyamatosan azon rágódott, hogy nem követett-e el hibát.

Ez a gondolat önmagában is meglehetősen kijózanító volt, de Madison akkor kezdett igazán aggódni, amikor rápillantott a gyémántberakásos Piaget órájára.

A férfinak, akivel találkozója volt, már itt kellett volna lennie. Az illető késése és az üres klub csendje már inkább háttorzongatónak tűnt, mint felszabadítónak, és a lány a kaliforniai nyári este melege ellenére szorosabbra vonta maga körül a kasmírsálját. Ha valami megborzongatta Madisont, akkor az a bizonytalanság volt. Számára létfontossággal bírt, hogy mindig mindent az irányítása alatt tartson, most mégis itt állt, és pusztán találgathatott, mit is jelent a férfi üzenete.

Ha a hír jó volt – ahogyan a férfi állította –, akkor egyszerűen túllép a kellemetlenségen, és sosem néz vissza.

Ha mégsem... nos, erre az eshetőségre is megvolt a terve.

Természetesen azt remélte, hogy nem ez utóbbi következik be, mivel utálta, ha a dolgok eldurvultak.

Finom ujjával belekapaszkodott az őt a tizenkét méteres mélységtől elválasztó vékony üvegkorlátba, fölnézett az égre, és megpróbált találni egy fényfoltot, amely nem repülő volt, de Los Angelesben csak egyféle csillagot lehetett látni.

Noha általában minden, a múltjával kapcsolatos emléket száműzött a gondolataiból, ezen az estén, egyetlen röpké pillanatra megengedte magának, hogy visszarepüljön arra a helyre, ahol bőségesen voltak csillagok az égen.

Arra a helyre, amely jobb, ha továbbra is a múlt ködébe vész.

A lány arcán lágy szellő simított végig, amely léptek hangját és egy furcsán ismerős, mégis

ismeretlen illatot hozott. Mielőtt megfordult, várt még egy pillanatig, hogy gyorsan kívánjon egyet a hullócsillagtól, amely valószínűleg egy jet volt, és keresztbe tette az ujját, amint az villogva ívelt végig az égbolt fekete bársonyán.

Minden rendben lesz.

Aggodalomra semmi ok.

Megfordult, hogy szembenézzen *vele*, bármilyen hírt hozzon is. Azt mondogatta magának, hogy mindenképpen az irányítása alatt tudja tartani a dolgot – amikor egy hűvös kéz csúszott a szája elé, és Madison Brooks eltűnt.

EGY HÓNAPPAL KORÁBBAN

HYPOCRITICAL KISS

Layla Harrison képtelen volt nyugodtan egy helyben ülni. Először egészen lecsúszott a nyugágyban, és mélyen a homokba dugta a lábát, aztán újra följebb tornázta magát, amíg a vászon bele nem vágott a vállába, végül föladta, és hunyorogva pillantott az óceán felé, ahol a barátja, Mateo éppen a következő hullámra várt. A lány nem értette, hogy ez a végtelenül unalmas hajsza hogyan töltheti el a párját ekkora boldogsággal.

Layla már három órája bujkált hatalmas napernyője alatt, és hiába igyekezett, képtelen volt megírni egy megfelelő mértékben humoros, ugyanakkor egy hangyányit csípős bejegyzést, úgyhogy bármennyire szerette is Mateót (bolond lett volna nem szeretni, hiszen cuki volt, és szexi és édes), már alig várta, hogy a fiú végre befejezze a szörfözést.

Honnan is tudhatta volna ő, hogy milyen kényelmetlen dolog órákig ücsörögni ebben az öreg, rozoga nyugágyban, amikor sosem próbálta? Folyton csak szörfözött, teljes lelki nyugalommal, mint maga a megtestesült zen, Layla pedig közben mindent megtett, hogy kirekessze valahogy a malibui napsütést. A hatalmas napernyő csak a kezdet volt.

A bő kapucnis felső és a térdére terített törölköző alatt vastagon bekente magát fényvédő krémmel, és természetesen még véletlenül sem merészkedett ki a napra a túlméretezett napszemüvege és a gyűrött fedora szalmakalap nélkül, amelyet Mateo hozott neki nemrég egy Costa Rica-i szörfútúráról.

A fiú szerint Layla nap elől való bujkálása teljesen hiábavaló volt. *A környezetet nem uralhatod, szokta mondani. Tisztelned és becsülnöd kell, és el kell fogadnod a szabályait. Örültség azt gondolni, hogy te vagy a főnök, mert az utolsó szó mindig a természeté.*

Könnyű azt mondani, ha valaki sosem ég le, és gyakorlatilag egy szörfdeszkán nőtt föl.

A lány visszafordult a laptopjához, és összevonta a szemöldökét. A celebekkel foglalkozó pletykablog messze volt ugyan a *The New York Timestól*, amelyről álmodozott, de valahol el kellett kezdeni.

Fejlődésben megrekedve

Nem, nem valamiféle új vígjátéksorozatról beszélek, hanem egy valós jelenségről, amelyhez hasonlóról pszichológiai szakkönyvekben olvashat az ember (már aki a pletykarovatokon és Twitter-bejegyzéseken kívül mást is szokott olvasni).

Szóval egy ilyen jelenségnek lehettünk tanúi tegnap este a Le Château-ban, ahol Hollywood fiatal és dögös, ám nem túl eszes üdvöskéi közül hárman úgy döntöttek, hogy az olajbogyók többre hivatottak annál, hogy csak úgy céltalanul heverésszenek a martinis pohár alján...

– Még nem vagy kész? – Mateo bokáig a homokba süllyedve, szörfdeszkával a hóna alatt állt a lány előtt.

– Ezek már csak az utolsó simítások – motyogta Layla, miközben nézte, ahogyan a fiú a törölközőre dobja a deszkáját, beletúr napszitta, vizes hajába, és derékig lehámozza magáról a szörfruháját. A lány önkéntelenül is nagyot nyelt a lélegzetelállító látványtól, amelyet jóképű barátja félig lemeztelenített, ragyogó teste nyújtott.

Egy olyan városban, amely hemzseg a túlméretezett egóval rendelkező, hiú,

testkultuszmegezállott, zöldturmix-rajongóktól, Mateo önnön jó külsejéhez való közönyös hozzáállása üdítő kivételnek hatott. Olyannyira, hogy Layla már többször is elgondolkodott azon, a fiú vajon mit láthat egy magafajta sápadt és cinikus csitriben.

– Segíthetek? – Mateo olyan tekintettel nyúlt a lány vizes palackjáért, mintha minden vágya az lenne, hogy három bemartinizett A listás celebről olvasson, akik olajbogyóval dobálták meg a körülöttük lévőket.

Tipikus Mateo. Ilyen volt már attól az éjszakától kezdve, amikor először találkoztak, kicsivel több mint két évvel ezelőtt, Layla tizenhatodik születésnapján. Mindkettőjüket lenyűgözte, hogy mindössze egy év és tíz nap volt köztük, ám ez a tíz nap pont elég volt ahhoz, hogy két teljesen ellentétes csillagjegy szülöttei legyenek.

Mateo Nyilas volt, azaz egy szabad szellemű álmodozó, Layla pedig Bak, és mint ilyen, nagyon ambiciózus és egy kissé irányításmániás – már ha az ember hisz az ilyesmiben. A lány természetesen nem hitt, és csak véletlen egybeesésnek tartotta, hogy kettőjükre pont illett ez a jellemzés.

Odaadta Mateónak a laptopot, és hátradőlt a székből. Imádta hallgatni, amint a fiú hangosan felolvassa a munkáit. Ez egyrészt segített neki, hogy jobban megszerkeszthesse, és tökéletesre csiszolhassa az irományokat, másrészt pedig jólestek neki a barátja dicsérő szavai. Nem számított, hogy milyen béna a tartalom, Mateo mindig tudott valami kedveset mondani.

Az egyik kezében a vizes palackot lóbálva, a másikban pedig Layla MacBook Airjét egyensúlyozva a fiú olvasni kezdett. Amikor végzett, fölneézett a lányra, és azt kérdezte:

– Ez tényleg megtörtént?

– Az egyik olajbogyót megtartottam emlékre.

Mateo összehúzott szemmel igyekezett maga elé képzelni a celebek kajacsatáját.

– Fotód is van hozzá? – kérdezte, miközben visszaadta a barátnőjének a laptopot.

Layla megrázta a fejét, valamit gyorsan még kijavított a szövegben, aztán a Küldés gomb helyett a Mentést nyomta meg.

– A *Le Château*-ban nagyon komolyan veszik a fényképezési tilalmat.

Mateo megrázta a fejét, aztán felhajtotta a palackban lévő vizet. A lány mindeközben tovább bámulta, és nagyon romlottan érezte magát, hogy ekkora hatással van rá a barátja külseje.

– Nem küldöd el? – kérdezte a fiú. – Késznek tűnik.

Layla a táskájába süllyesztette a laptopot.

– Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy *Imádott szépségek* címmel saját blogot szeretnék indítani? Azt hiszem, ez tökéletes nyitóposzt lehetne.

Mateo egyik lábáról a másikra állt, közben pedig a vizes üveg kupakjával babrált.

– Ez egy jó poszt – kezdte, és érezni lehetett, hogy nagyon megválogatja a szavait. – Vicces és frappáns, de... – A ki nem mondott szavak azt sugallták, hogy a lány ennél sokkal nagyobb kaliberű munkára is képes.

– Tudom, mire gondolsz – védekezett Layla –, de egyelőre csupa ilyen marhaságról kell írnom a világraszóló hírek helyett, és elegendem van abból, hogy aprópénzért dolgozzak. Valahol el kell kezdenem, ha önállósodni akarok. Igaz, hogy egy blognak idő kell, míg felfut, de ha egyszer beindul, csak a reklámok egy kisebb vagyont fognak hozni. Van annyi spórolt pénzem, hogy addig kihúzzam valahogy.

Ez az utolsó megjegyzés vagy igaz volt, vagy nem, de jól hangzott, és a jelek szerint meggyőzte Mateót, aki felhúzta a lányt a székből, és a karjába vonta.

– És mit fogsz kezdeni azzal a rengeteg reklámbevétellel?

Layla időhúzásképpen végigsimított a fiú mellkasán az ujja hegyével. Még nem beszélt neki arról, hogy egy New York-i újságíró-iskolába szeretne járni, de ezt a pillanatot nem szeretne volna elrontani egy ilyen bejelentéssel.

– Hát, azt hiszem, a nagy része a burritoalapba kerül majd.

Mateo elvigyorodott, és a lány dereka köré fonta a karját.

– A boldog élet receptje: te, egy jó kis szörfözés, és persze egy nagy adag burrito. – A fiú

megpuszilta Layla orra hegyét. – Erről jut eszembe: mikor taníthatlak már meg szörfözni?

– Valószínűleg soha. – A lány egész testével Mateóhoz simult, az arcát a fiú nyakának hajlatába temette, és belélegezte az óceán, a nap és a mélyen gyökerező elégedettség illatát, amelyet a tisztesség, az egyenesség és a kiegyensúlyozott élet aromája tett még tökéletesebbé. Layla semmire sem vágyott ennél jobban, de tudta, hogy ő sosem fog eljutni ideig.

A köztük lévő hatalmas különbségek dacára azonban Mateo olyannak fogadta el őt, amilyen volt, és nem akarta megváltoztatni, vagy ráerőltetni a maga gondolkodásmódját.

A lány azt kívánta, hogy bárcsak ő is elmondhatná magáról ugyanezt.

Amikor a fiú lehajtotta a fejét, és az ajka az ő ajkához közeledett, Layla úgy reagált, mintha az elmúlt három órában csak erre a pillanatra várt volna (erre is várt). A csók először gyengéd és játékos volt, de amikor a lány szenvedélyesen Mateo csípőjéhez dörzsölte a csípőjét, a fiú felnyögött.

– Layla... istenem... – mondta fátyolos hangon. – Mi lenne, ha keresnénk egy helyet, ahol folytathatjuk?

A lány Mateo lába köré fonta a lábát, és olyan szorosan hozzásimult, amennyire csak az ő levágott szárú farmerja és a fiú szörfruhája engedte. Mateo keze felsiklott a kapucnis póló alá, őt pedig már semmi más nem érdekelte, csak a testét előntő forróság. A fiú érintésétől megrészesülten legszívesebben lehúzta volna Mateót az aranyszínű homokba, hogy ott lovagolja meg, de a fiúnak szerencséje volt annyi esze, hogy elhúzódjon, mielőtt még okot adtak volna rá, hogy letartóztassák őket közszeméremsértésért.

– Ha sietünk, egy darabig még csak a miénk lehet a ház – mondta Mateo kéjes vigyorral az arcán, és egy kissé üveges tekintettel.

– Nem, kösz. – Layla eltolta magától a fiút, és már el is ment a kedve az egészszől. – Legalább tíz évvel rövidítette meg az életemet az a pánik, amelyet Valentina okozott, amikor a múltkor majdnem ránk nyitott. Ezt még egyszer nem kockáztathatom meg.

– Akkor százötven helyett csak száznegyven évig fogsz élni. – Mateo vállat vont, és megpróbálta újra magához vonni a barátnőjét, de Layla ellenállt. – Szerintem megéri a kockázatot.

– Te könnyen beszélsz, Mr. Zen mester. – Ez csak az egyik becenév volt a sok közül, amellyel a lány a barátját illetni szokta. – Menjünk inkább hozzánk. Nekem nincsenek kishúgaim, és még ha apám otthon van is, nem valószínű, hogy zavarna minket. A műteremben dolgozik a legújabb sorozatán. Még nem láttam a képeket, de örülök, hogy megint fest. Már nagyon régen sikerült eladnia bármit is.

Mateo összerezzen. Még mindig szeretett volna együtt lenni Laylával, de a lánynak elég volt csak megemlítenie az apját, hogy az ő lelkesedése is alábbhagyjon.

– Nem tudom megszokni – mondta, majd elkezdte összepakolni a holmijukat. Először a napernyőt csukta össze, és tette bele a tokjába. – Nagyon bizarr.

– Csak neked. Ne felejtse el, hogy apa szabadelvű bohémnak tartja magát, és ami még ennél is fontosabb: bennem megbízik, téged pedig kedvel. Szerinte jó hatással van rám a higgadtságod.

Ez kétségkívül igaz volt. Layla elmosolyodott, majd a vállára vette a táskáját, és elindult a fiú fekete dzsipje felé. Az ablaktörlő alá tűzött szórólap azonnal felkeltette a figyelmét: *Népszerűsítsd Ira Redman Unrivaled Nightlife klubjait ezen a nyáron, hogy neked is esélyed legyen hazavinni a hihetetlen pénznereményt.*

Layla már a középiskola első osztálya óta a New York-i újságíró-iskolába vágyott, és bár fölvevették, az elképesztően magas tandíj és a drága városi élet miatt egyelőre esélye sem volt, hogy oda járhasson, és mivel az apja anyagi mélyrepülése is hosszabbra nyúlt a szokásosnál, tőle sem kérhetett támogatást.

Az anyja persze bármekkora összeget könnyedén ki tudott volna fizetni (pontosabban az anyja férje tudott volna bármekkora összeget kifizetni, az anyja ugyanis az olyan Santa Monica-i zombik tipikus példánya volt, akik az edzőteremben és a fodrásznál tengették az életüket), de Layla már évek óta nem beszélt vele, és most sem akarta megkeresni őt.

Ami Mateót illeti, az ő szörfoktatói munkája az egyik drága part menti hotelban nem fizetett

túl sokat (nem mintha Layla hajlandó lett volna elfogadni a segítségét), arról már nem is beszélve, hogy még be sem avatta a fiút a terveibe. Mateo valószínűleg ragaszkodna hozzá, hogy ő is elkísérje, de bármilyen kellemes volna vele lenni, csak elvonná a figyelmét a céljairól. A fiú nem osztozott Layla ambícióiban, és hiába volt nagyon édes, a lány nem akart egy cuki fiú miatt lemondani az álmairól.

Layla még egyszer megnézte a szórólapot. Neki pont egy ilyen munkára lenne szüksége. Ha bejárása lenne a hollywoodi klubok világába, sokkal jobb anyagból dolgozhatna, és sokkal több lehetőség állna előtte.

Mateo áthajolt a válla fölött, és kikapta a kezéből a papírdarabot.

– Mondd, hogy nem érdekel. – A fiú megkerülte a lányt, hogy lássa az arcát. Barna szeme összeszűkült, amikor Layla válaszul az ajkába harapott, mert nem akarta beismerni, hogy számára ez volt a nap legizgalmasabb eseménye (az iménti csókot leszámítva). – Kicsim, hidd el, hogy ebbe nem akarsz belekeveredni – mondta Mateo tőle szokatlanul komoly hangon. – A klubok világa lelkiismeretlen és becstelen. Nem emlékszel, mi történt Carlosszal?

A lány lesütötte a szemét szégyenében, amiért teljesen megfélemezett Mateo bátyjáról, aki kábítószer-túladagolásban halt meg egy klub előtt a Sunset Boulevardon. Pont úgy, ahogyan River Phoenix a Viper Room előtt, csak az ő tiszteletére nem alakítottak ki kegyhelyet, és a közvetlen családtagjain kívül még csak meg sem gyászolta senki. A halála idején már barátai sem voltak a dílereit leszámítva, azok pedig még arra sem vették a fáradságot, hogy elmenjenek a temetésére. Ez volt Mateo életének legnagyobb tragédiája, mivel gyerekként valósággal bálványozta a bátyját.

De mi van, ha ez a tökéletes lehetőség arra, hogy igazságot szolgáltatassanak Carlosnak?

Layla megérintette a barátja karját, aztán leengedte a kezét.

– Ami Carlosszal történt, azért volt különösen borzalmas tragédia, mert el lehetett volna kerülni – mondta. – Talán úgy tudnánk a legjobban felhívni az emberek figyelmét a bátyádhoz hasonló fiatalokra, ha feltárnánk, mi folyik abban a világban. Egy ilyen munka lehetőséget adna erre.

Mateo összevonta a szemöldökét, és a lány tudta, hogy ennél ügyesebben kell próbálkoznia.

A szórólapra nézett, amelyet a fiú még mindig a kezében tartott, és a zsigereiben érezte, hogy igaza van. Mateo ellenállása pedig csak még elszántabbá tette.

– Én is pont annyira gyűlölöm a celebimádó kultúránkat, mint te, és én is léha majomparádénak tartom a klubok világát, de nem lenne jobb, ha tenni is tudnék ellene valamit, és nem csak panaszkodnék?

A fiú talán nem értett vele egyet teljesen, de nem is vitatkozott. Layla ennek az apró sikernek is örült.

– Nincsenek illúzióim afelől, hogy megnyerhetem a versenyt, és igazából nem is a nyereség érdekel. Én csak be akarok jutni ezekbe a körökbe, hogy felfedhessem, mekkora kamu ez a világ. Ha csak egyetlen gyereket el tudok tántorítani attól, hogy istenítse ezeket a felszínes, feltűnési viselkedésben szenvedő, semmirekellő seggfejeket, ha csak egyetlen tinit meg tudok győzni, hogy a klubok világa romlott és veszélyes, amelyet jobb elkerülni, akkor már volt értelme a munkámnak.

Mateo az óceán felé fordult, és hosszú ideig bámulta a horizontot. A lemenő nap fénye megvilágította a profilját, és Layla szíve egészen ellágyult. Ez a fiú szereti őt, és csak jót akar neki azzal, hogy megpróbálja távol tartani attól a világtól, amely elvette tőle a bátyját, ő azonban hiába szerette viszont, nem hagyhatta, hogy győzzön.

Mateo nézte, amint a nap belebukik az óceánba, aztán a lány felé fordult.

– Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy belekeveredhetsz abba az egészbe. – A fiú keze ökölbe szorult, a szórólap pedig összegyűrődött. – Az a világ egy nagy hazugság, Irát pedig nem véletlenül tartják a legnagyobb gazembernek, akit egy fikarcnyit sem érdekel azoknak a kölyköknek a sorsa, akik gazdaggá tették. Ő kizárólag saját magával törődik. Kidobták Carlost az utcára meghalni, hogy ne nekik kelljen kihívniuk a mentőket, és ne kelljen bezárniuk a klubot éjszakára. A botrányból aztán persze habozás nélkül hasznot húztak.

– De hát az nem is Ira klubja volt.

– Nem számít. Carlos okos gyerek volt, és látod, mi történt vele. Nem engedhetem, hogy te is így járj.

– Én nem vagyok Carlos. – Abban a pillanatban, hogy kimondta a szavakat, Layla már meg is bánta, és legszívesebben visszaszívta volna őket.

– Ezt hogy érted?

A lány elgondolkodott, hogy ezt hogy magyarázza meg anélkül, hogy még jobban megbántaná a barátját.

– Nekem konkrét célom van...

– Amelyet más eszközökkel is el lehet érni.

– Mondj egyet. – Layla felszegte az állát. Éreztetni akarta a fiúval, hogy szereti őt, de a vita zsákutcába torkollott.

Mateo beledobta a szórólapot a legközelebbi kukába, aztán kinyitotta a kocsis utasoldali ajtaját, mintha a téma ezzel le is lenne zárva.

Pedig nem volt.

De még mennyire hogy nem.

Layla már megjegyezte a telefonszámot és a weboldal címét.

Közelebb húzódott a fiúhoz. Utálta, amikor vitatkoztak, és ennek most különben sem volt semmi értelme, hiszen ő már meghozta a döntést. Minél kevesebbet tud Mateo a dolgról a jövőben, annál jobb.

A lány pontosan tudta, hogyan terelje el a barátja figyelmét a kellemetlen témáról. Simogatni kezdte Mateo combját, és addig nem is hagyta abba, amíg a fiú szemhéja le nem csukódott, a légzése el nem mélyült, és teljesen meg nem feledkezett arról, hogy őt egy percig is érdekelte Ira Redman klubjainak népszerűsítése.

WHILE MY GUITAR GENTLY WEEPS

Gy^eerünk, tesó, erőlted meg magad. Addig úgysem megyünk el.

Tommy felnézett a *Rolling Stone* magazinból, amelyet éppen olvasgatott, és unott pillantást vetett az előtte álló két önjelölt garázszenészre. Négy és fél óra telt el a nyolcórás műszakjából, és még egy árva gitárpengetőt sem sikerült eladnia. Sajnos ezen a tényen ez a két kölyök sem fog változtatni.

– Elektromos vagy akusztikus? – kérdezték egymás szavába vágva.

Tommy alaposan megnézte Taylor Swift hosszú lábát, aztán lapozott, és legalább ennyi időt rászánt Beyoncéra is.

– Nincs olyan, hogy jó vagy rossz – szólalt meg végül.

– Mindig ezt mondd. – A beanie sapkát viselő srác gyanakodva nézett rá.

– Mégis mindig megkérdezitek. – Tommy összevonta a szemöldökét, és azon tűnődött, hogy a fiúk vajon mikor adják föl, és állnak tovább.

– Haver, szerintem te vagy minden idők legrosszabb eladója – mondta a másik srác, aki *Green Day: Dookie* pólót viselt, és akit talán Ethannek hívtak, de ebben Tommy nem volt teljesen biztos.

– Honnan tudod? Még soha nem vettetek semmit – felelte Tommy, és letette a magazin.

A két barát a szemét forgatva állt egymás mellett.

– Téged csak a jutalék érdekel?

– Tényleg ekkora kapitalista vagy?

Tommy vállat vont.

– Amikor lakbért kell fizetni, mindenki kapitalista.

– Valamilyiket biztosan jobban szereted. – Beanie Fiú nem tágított.

Tommy egyikről a másikra nézett, és azon töprengett, hogy vajon meddig tud még hárítani. A srácok minden héten legalább egyszer megjelentek, és bár Tommy úgy tett, mintha a szüntelen kérdezősködésük és a figyelemhajhász bohóckodásuk idegesítené, a legtöbbször ők jelentették az egyetlen szórakozást az amúgy igen unalmas munkanapok során.

A lakbért azonban ki kellett fizetnie valamiből, úgyhogy nem volt türelme ahhoz, hogy olyan unatkozó zöldfülűekre pazarolja az idejét, akik még egy árva kottát sem voltak képesek megvásárolni.

Jutalékért dolgozott, ezért úgy gondolta, hogy ha már úgysem ad el semmit, akkor hasznosabb időtöltés, ha vagy a *Rolling Stone* magazin régebbi számait lapozgatja, és arról álmodozik, hogy egy nap ő lesz a címlapon, vagy az interneten kutat fellépési lehetőségek után.

– Elektromos – mondta végül, és egy kicsit meglepődött a bejelentést követő csenden.

– Igen! – Dookie Fiú úgy bokszolt a levegőbe, mintha Tommy véleménye számított volna bármit is.

Nagyon idegesítő volt, hogy ezek ketten így felnéztek rá, különösen, mivel a legkevésbé sem volt csodálatra méltó élete.

– Miért? – kérdezte Beanie Fiú sértődötten.

Tommy kivette a kölyök kezéből az akusztikus gitárt, és lejátszotta rajta a Deep Purple-től a „Smoke on the Water” kezdő akkordjait.

– Hallod?

A srác gyanakvóan bólintott.

Tommy visszaadta neki a hangszert, majd magához vette azt a tizenkét húros elektromos gitárt, amelyre már az első pillanatban szemet vetett, amikor a Farringtonban kezdett dolgozni,

és amelynek a birtoklásához valamivel közelebb kerülne, ha ezek a taknyosok végre hasznossá tennék magukat, és vásárolnának valamit.

A kölykök közelebb hajoltak, ő pedig ezen a gitáron is lejátszotta ugyanazt a dallamot.

– Hangosabb, teljesebb, tisztább. De ez csak az én véleményem, ne tegyetek úgy, mintha szentírás lenne.

– Ez király volt, tesó. Be kellene lépned a bandánkba.

Tommy felnevetett, majd miután elismerően végigsimított rajta, visszaakasztotta a gitárt a helyére.

– Szóval, melyiket veszitek meg?

– Mindegyiket! – vigyorgott Dookie Fiú, aki a bizonytalanság és a pimaszság sajátos keverékével az ennyi idős önmagára emlékeztette Tommyt.

– Hát persze, amint eladja a MILF-pornó¹-kollekciónak az eBayen! – Beanie Fiú nevetve szaladt az ajtó felé, a barátja pedig rögvest utánairamodott, közben pedig válogatott sértéseket vágott a fejéhez.

Tommy nézte, ahogy távoznak, hallgatta az ajtóra szerelt csengő csilingelését, és örült, hogy végre megint egyedül lehet egy kicsit.

Nem mintha nem kedvelte volna a vásárlóit – a Farrington Gitárüzlet válogatott, zenerajongó közönséget vonzott, de a fiú nem pont ilyen állást képzelte el magának, amikor megérkezett Los Angelesbe. Nagyon tehetséges volt, de egyelőre nem tudta kamatoztatni a képességeit. Ha nem indul be hamarosan az üzlet, még a végén kénytelen lesz megkeresni ezeket a kölyköket, és jelentkezni a bandájukba.

A gitározáson kívül énekelni is tudott, nem mintha ez bárkit is érdekelt volna. A legutóbb is csúfos kudarcot vallott, amikor megpróbált magának fellépési lehetőséget szerezni. Legalább száz szórólapot szórt szét szerte a városban (amelyeken ő maga pózolt koptatott csípőfarmerban, meztelen felsőtesttel a gitárjával), de mindössze két felkérést kapott, és abból is az egyik valami perverz volt, aki „meghallgatásra” invitálta (az ajánlatot követő beteges vihogás hatására Tommy komolyan fontolóra vette, hogy megváltoztatja a telefonszámát). A másik felkérés egy környékbeli kávézóból érkezett, és egészen addig ígéretesnek tűnt, amígki nem derült, hogy a menedzser három órán keresztül kizárólag John Mayer-slágereket akar játszani vele. Itt legalább sikerült szereznie egy rajongót annak a negyvenvalahány éves szőke nőnek a személyében, aki a kezébe nyomott egy gyűrött szalvétát a szállodája nevével és a szobaszámával, majd integetve kisasszézott (ez volt a legtalálhatóbb szó a mozgására) az ajtón, abban a biztos tudatban, hogy Tommy követni fogja.

Hát, Tommy nem követte.

Nem mintha nem lett volna nagy a kísértés. Hat sivar hónap telt el azóta, hogy Los Angelesbe jött, a nő pedig fantasztikusan nézett ki. Tommy a nyíltságát is nagyra értékelte, és bár nagyon vonzotta a csodálatosnak ígérkező test, nem bírta elviselni a gondolatot, hogy pusztá játékszer legyen egy olyan nő kezében, aki megunta a maga korabeli férfiak társaságát.

A fiú mindennél jobban vágyott rá, hogy komolyan vegyék.

Ezért is költözött ide az ország másik végéből, a kocsija csomagtartójába zsúfolva minden vagyonát (nagyjából egy tucat pólót, néhány kopott farmert, egy öreg lemezjátékot, amely még az anyjáié volt, a nagy becsben tartott bakelitgyűjteményét, néhány olcsó kiadású könyvet és a használtan vett hathúros gitárját).

Persze gondolta ő, hogy időbe telik, mire beindul az élete, de arra nem számított, hogy alig lesznek fellépései.

Arra sem, hogy gitárokat fog árulni, de így legalább azt mondhatta az anyjának, hogy a zeneiparban dolgozik.

Lapozott egyet, és egy kétoldalas cikkel találta magát szembe, amely a Strypes nevű együttest méltatta (nyavalyás kis tizenhat évesek, akik meg akarják hódítani a világot).

Amikor kinyílt az ajtó, Tommy először megörült, de aztán látta, hogy csak egy gazdag fickó az, aki egyáltalán nem illett a Jimi Hendrix, Eric Clapton és B. B. King posztterével teleragasztott

1 MILF = Mother I'd Like to Fuck; szleng, a kívánatos, szexuálisan vonzó anyákra, feleségekre használják

boltba. A designerfarmerja és a pólója valószínűleg többre került, mint amennyit Tommy egy hét alatt keresett, és akkor a szarvasbőr zakójáról, a csicsás aranyórájáról és a méregdrágának látszó cipőjéről – amelyet minden bizonnyal kézzel készítettek Olaszországban, és amely feltehetőleg többet ért a fiú minden vagyonánál, a kocsiját is beleértve – még nem is beszéltünk.

Életmódturista.

Los Feliz tele volt ilyen gazdag, wannabe hipszterekkel, akik a környék kávézóit, galériáit és extravagáns butikjait járták, hogy fölszedjenek némi utcai tapasztalatot, aztán elhenceghessenek a Beverly Hills-i szomszédaiknak és barátaiknak a „vadonban” átélt kalandjaikkal.

Tommy homlokráncolva lapozta át a cikket. Semmi kedve nem volt a Strypesről olvasni, teljesen lehangolta a dolog.

Az is lehangolta, hogy meg kellett várnia, amíg a vevő befejezi a kötelező túráját az üzletben. Lehet, hogy kártyát is fog kérni (a kártya remek szuvenirnek számított – bizonyítani lehetett vele, hogy az ember hol járt!).

A Strypresszal ellentétben ez a fickó hamarosan eltűnik majd Tommy életéből, a magazinban szereplő együttesek azonban egytől egyig mintha azt akarnák az orra alá dörgölni, hogy mekkora hiba volt Los Angelesbe költöznie.

A fiú úgy gondolta, hogy egy kicsit talán meg kellene erőltetnie magát, és üdvözölnie kellene a területére behatoló gazdag seggfejet. Már éppen megszólalt volna, ám a torkán akadt a szó, és úgy bámult a jövevényre, mint valami szédült rajongó.

Ira volt az.

Ira Redman.

Az Unrivaled Nightlife befolyásos, nagymenő tulajdonosa és egyben Tommy apja.

Persze inkább csak spermadonor volt, mint igazi apa, hiszen a fiának még a létezéséről sem tudott.

Egészen a tizennyolcadik születésnapjáig Tommy sem tudott az ő létezéséről. Elhitte az anyjának, hogy az apja háborús hős volt, aki még az ő születése előtt meghalt, és csak egy véletlennek köszönhetően tudta meg az igazságot. Amikor azonban megtudta, a sorsa megpecsételődött. Az anyja (továbbá a nagyszülei, a barátnője és az iskolai tanácsadója) legnagyobb rémületére fogta a főiskolára félretett pénzét, idő előtt leérettségizett, és meg sem állt Los Angelesig.

Mindent eltervezett. Először kivesz majd egy remek kis lakást (egy koszos lyukat Hollywoodban), és talál magának valami király állást (a Farrington minden volt, csak király nem), aztán pedig a Google-ról, a Wikipédiáról és egy régi *Maxim*-cikkből származó információkkal felszerelve megkeresi Ira Redmant, és kiváló, független fiatalemberként áll elé.

Arra azonban nem számított, hogy Irának már a pusztja jelenléte is félelemmel tölti el.

Nem sokkal a városba érkezése után megtalálta a férfit, és egy darabig követte is a tragacsával, amely Tulsában még menőnek tűnt, Los Angelesben azonban még a parkolófiúk is ferdén néztek rá. Tommy nézte, amint Ira fensőbbségesen kiszáll a sofőr vezette Escalade-ből, és úgy sétál be az étterembe, mint aki hatalommal táplálkozik ételek helyett. Zord tekintetében olyan számító könyörtelenség bujkált, hogy Tommy egyből tudta, ez a férfi egészen más ligában játszik, mint ő.

A nagytalálkozásról szőtt álmok, amelyek Oklahomából Kaliforniába hajtották, szertefoszlottak, Tommy pedig megfogadta, hogy előbb nevet szerez magának, és csak aztán próbálkozik újra.

De Ira most itt volt, és úgy lélegezte be a levegőt, mintha az is az ő tulajdona lenne.

– Üdv – motyogta a fiú, és a pult alá dugta a kezét, hogy Ira meg ne lássa, mennyire remeg. Persze a hangja így is elárulta. – Mi a helyzet?

A kérdés nem volt bonyolult, a férfi mégsem reagált. Kínos pillanat volt, Tommy legalábbis annak érezte. Mintha Ira épp azt mérlegelné, hogy a fiúnak joga van-e létezni.

A szemed se rebbenjen, ne te legyél az, aki először félrenéz, ne mutass gyengeséget. Amíg Tommy arra koncentrált, hogy mit *ne* csináljon, majdnem elkerülte a figyelmét, hogy a férfi rámutat az egyik mögötte lógó gitárra.

Úgy látszik, egy kis időre szünetelteti a világ meghódítását, hogy átadja magát valamiféle lappangó roksztárfantáziának. Tommynak ez teljességgel megfelelt, hiszen szüksége volt arra,

hogy végre eladjon valamit, de átkozott legyen, ha Ira azzal a tizenkét húros gyönyörűséggel sétál ki innen, amelyet ő azóta a sajátjának tekintett, amióta először megpendítette.

Szándékosan a fölötte lévő hangszert akasztotta le, de a férfi rászólt:

– Nem, nem azt. Azt a metáلكéket, amelyik mögöttem lóg. – Parancsolóan beszélt, mintha Tommynak kötelessége lenne minden kívánságát teljesíteni. Nagyon idegesítő volt. És megalázó. A fiú még dühösebb lett rá, mint eddig volt.

– Az nem eladó. – Tommy megpróbált egy másik hangszert ajánlani, de Ira nem tágított.

Tengerkék szeme, amely ugyanolyan árnyalatú volt, mint a fiáé, összeszűkül, az állkapcsa pedig megfeszült, mint Tommyé, amikor valamilyen bonyolult dallamot próbált eljátszani.

– Minden eladó. – Ira olyan átható tekintettel meredt a fiúra, hogy az egészen összehúzta magát. – Csak az árban kell megegyezni.

– Talán így van, haver. – *Haver? Havernek nevezte Ira Redmant?* Mielőtt azonban a férfi fennakadhatott volna ezen, még gyorsan hozzátette: – De ez a gitár az enyém, és az enyém is marad.

Ira hideg tekintettel méregette a fiút.

– Milyen kár. Azért megnézhetem?

Tommy habozott, ami elég bárgyú dolognak tűnt, hiszen a férfi nyilván nem fogja ellopni, a fiúnak mégis minden akarateréjére szüksége volt, hogy képes legyen átnyújtani a hangszert. Ira először a kezében egyensúlyozta a gitárt, mintha a súlyából akart volna levonni valamiféle következtetést, aztán pedig a nyakába akasztotta, felvett egy eléggé nevetséges, műgitáristen pózt, és úgy nevetett, mintha ők ketten együtt tervezték volna ki egy tréfát. Tommyt a hányinger kerülgette.

Még a Jimmy Page pólóját is átizzadta a látványtól, hogy Ira ilyen durván bánik az álmaival. A férfi ide-oda rángatta a gitárt, mintha alaposan meg akarná vizsgálni, de láthatóan fogalma sem volt arról, hogy mire kell odafigyelni. Mindez azt sejtette, hogy valamiféle színjátékot ad elő.

De hát miért?

Az unatkozó gazdagok így szórakoztatják magukat?

– Gyönyörű hangszer. – A férfi visszaadta a gitárt Tommynak, aki megkönnyebbülten akasztotta fel a helyére. – Megértem, hogy szeretnéd birtokolni, szerintem ugyanis még nem a tiéd.

Tommy teste megfeszült.

– Ahogyan hozzányúlsz... – Ira mindkét, gondosan manikűrözött kezét föltette a pultra. Aranyórája kegyetlenül csúfolódva csillogott, mintha azt mondaná: *Ilyen életed is lehetett volna, gazdag és kiváltságos is lehettél volna, aki wannabe rocksztárokat gyötörhet, és magasról letojhatja az álmaikat pusztán a móka kedvéért.* – Túlságosan nagy hódolattal nyúlsz hozzá ahhoz, hogy a tiéd legyen. Nem a lényed része.

Tommy összeszorította az ajkait, és egyik lábáról a másikra állt. Nem tudta, hogyan kellene válaszolnia, de az volt az érzése, hogy éppen most bukott el egy teszten.

– Úgy kezeled azt a gitárt, mint egy lányt, akit nagyon szeretnél megdugni, nem pedig úgy, mint a barátnődet, akit rendszeresen kefélsz. – Ira hangosan felnevetett, közben pedig közszemlére tette tökéletes fogsorát: a ragyogó, fehér koronák apró katonákként sorakoztak egymás mellett. – Mit szólnál, ha a dupláját ajánlanám annak az összegnek, amit ki tudnál érte fizetni? – kérdezte, és pont olyan hirtelen hagyta abba a nevetést, mint amilyen hirtelen elkezdte.

Tommy megrázta a fejét, a tekintete pedig a hitvány motoroscsizmájára szegeződött, amely Ira jelenlétében már egyáltalán nem tűnt menőnek. A talpa kopott volt, a szára pedig feslett. Olyan volt, mintha a kedvenc csizmája hirtelen ellene fordult volna, hogy emlékeztesse arra, mekkora szakadék tátong közte és az álmai között. De még mindig vonzóbb látvány volt, mint Ira, aki láthatóan bolondnak nézte őt.

– Oké, akkor legyen a háromszorosa.

Tommy nem volt hajlandó nyugtázni az ajánlatot. Ira nem normális, és ez az egész helyzet sem az. A férfi könnyörtelen tárgyalópartner hírében állt, de mindez a felhajtás – egy gitárért?

Mindabból, amit a fiú eddig olvasott róla, az derült ki, hogy Ira zenei érdeklődése kimerül annyiban, hogy milyen számokat játszanak, miközben összegyűjti a klubjaiban a pénzt.

– Nem mondom, keményen alkuszol. – A férfi felnevetett, de a nevetése nem volt őszinte.

Tommynek rá sem kellett néznie, hogy tudja, a szeme összeszűkül, a szája szétnyílt, az álla pedig arrogánsan megfeszült. A fiú jól megjegyezte magának a fotókat, amelyek pontosan annak a hamis és dölyfös gazembernek mutatták az apját, aki volt.

– Akkor megnégyszerezem az ajánlatomat, odaadom a hitelkártyámat, te pedig átadod a gitárt. Ha nem tévedek, jutalékért dolgozol. Egy ilyen ajánlatra nem lehet nemet mondani.

Ira nyilvánvalóan ugyanolyan pénzéhesnek tartotta a fiút, mint amilyen ő volt, Tommy azonban még mindig tartotta magát.

Az a gitár az övé.

Vagy legalábbis az lesz, amint összeszedi a rávalót.

Tudta, hogy kockázatos dolog elutasítani Ira Redmant, mégis elégtétellel figyelte, hogy a férfi végül feladja, és ugyanolyan kevélyen hagyja el az üzletet, mint ahogyan besétált.

Tommy a mellkasához szoritotta a hangszert, és alig hitte el, hogy majdnem elvesztette. Ha néhány hónapig még sikerül kihúznia valahogy, akkor lesz elég spórolt pénze, hogy megvegye. De ha éhségstrájkba kezd, akkor még ennyi idő sem kell.

Ira így talált rá – a maszatos üvegpult mögött állt, és úgy ölelte magához álmai gitárját, mintha a szeretője lenne.

– Farrington van a vonalban. – A férfi Tommy kezébe nyomta a telefont.

Honnan tudhatta volna, hogy Ira ismeri Farringtont?

Bár ez igazán nem volt meglepő, ez a nyavalyás Ira mindenkit ismert.

A beszélgetés rövid volt, ám annál megalázóbb. Farrington utasította Tommyt, hogy adja oda a gitárt Irának, méghozzá az eredeti áron, és lehet, hogy az elbocsájtás szó is elhangzott, de a fiú addigra már visszaadta az apjának a telefont, így a főnöke dühödt lamentálása csak távoli morajlásnak hangzott.

Tommy mindent megtett, hogy visszafojtsa a könnyeit. A fenébe is, hiszen még akkor sem sírt, amikor elbúcsúzott Amytól, akivel két évig járt együtt.

Nem sírhat egy gitárért. Nem fog sírni egy gitárért!

Azért meg pláne nem, mert az apja hülyét csinált belőle, csak hogy megmutassa, milyen jelentéktelen porszem is ő a világban.

Egyszer majd megmutatja neki, hogy mennyit ér valójában, és akkor Ira még a napot is el fogja átkozni, amelyen belépett a Farringtonba.

Még nem tudta, hogyan, de meg fogja neki mutatni, és elszántabb volt, mint valaha.

Miután kifizette a gitárt (a fekete Amex kártyájával, amelyen legalább csilliárd dolláros limit volt), Ira vetett még egy utolsó, kutató pillantást a fiúra, aztán előhúzott a zakója belső zsebéből egy összehajtogatott papírlapot, és a pultra tette.

– Ügyes próbálkozás volt, kölyök – mondta, miközben a gitárral a vállán az ajtó felé indult. – Ha nekem dolgoznál, már rég megvehetted volna.

HÁROM

REASONS TO BE BEAUTIFUL

Aster Amirpour behunyta a szemét, vett egy mély lélegzetet, és addig csúszott lefelé a vízben, amíg a feje a buborékos felszín alá nem merült, és a külvilág teljesen el nem tűnt. Ha választania kellene egy menedékhelyet, akkor ez lenne az. A jacuzzi meleg vize beburkolta, és a szülei elvárásainak és helytelenítő pillantásainak terhét egyaránt kizárta.

Nem csoda, hogy már kislányként is jobban szerette a sellőket a hercegnőknél.

Csak akkor bukkant föl a felszínre, amikor már egészen összeszorult a tüdeje. Először kipislogta a vizet a szeméből, aztán kisimította az arcából a haját, amelynek dús, sötét tincsei egészen a derekáig értek, végül pedig megigazította a Burberry bikini pántjait. Egy hónapba telt, mire sikerült rábeszélnie az anyját, hogy megvegyék ezt a fürdőruhát, és újabb egy hónapba, mire az asszony megengedte neki, hogy viselje, de csak és kizárólag a házuk zárt udvarában.

– Ez négy aprócska háromszög és néhány vékony pánt! – Aster anyja úgy himbálta a szeméretlen ruhadarabot a mutatoujján, mintha már a pusztá látvány is megbotránkoztatta volna.

Aster magában a szemét forgatta. Nem pont az a lényege a bikiniviselésnek, hogy az ember minél többet megmutasson magából, amíg még fiatal és gyönyörű?

Isten ments, hogy valami ledér holmit viseljen Los Angeles perzsa negyedének egyik villájában!

– De hát ez egy *Burberry*! – érvelt a lány az anyja minőségorientált vásárlásfüggőségére apellálva, de amikor ezzel nem ért célt, így folytatta: – És ha megígérem, hogy csak otthon viselem? – Az anyja tekintete továbbra is kérlelhetetlen maradt. – És ha megígérem, hogy csak otthon viselem, és csak olyankor, amikor egyedül vagyok?

Az asszony némán mérlegelte az ígéretet, amelyet Asternek esze ágában sem volt betartani. Ez az egész ügy nevetséges. Hiszen ő már tizennyolc éves! Saját magának kellene vásárolnia, de a szülei nagyon szorosan tartották a gyeplőt: nem vehetett meg bármit, amit akart, és nem mehetett bárhová, ahová akart.

Hogy esetleg munkát keressen, és saját maga finanszírozza a cuccait? Aster tudta, hogy jobb, ha fel sem veti ezt a témát. Egy-egy kósza ügyvéden vagy neves gyerekorvoson kívül az Amirpour család nőtagjai nem dolgoztak az otthonukon kívül. Azt tették, amit elvártak tőlük: férjhez mentek, családot alapítottak, vásárolgattak, ebédelgettek, időnként jótékonyági gálákon elnököltek, közben pedig úgy tettek, mintha ez az élet kielégítené őket, csak hogy Aster ezt nem vette be.

Mi értelme volt a Borostyán Liga² neves és drága egyetemeire járni, ha az ott megszerzett tudást semmire sem használták?

A lány csak egyszer tette fel ezt a kérdést, de olyan kemény pillantásokat kapott cserébe, hogy soha többet nem hozta fel a témát.

Aster teljes szívéből szerette a családját, és bármit megtett volna értük – még akár meghalni is hajlandó lett volna, ha kell –, de hogy értük éljen, azt határozottan elutasította.

Mély levegőt vett, és megint alá akart merülni, ám ekkor megszólalt a mobilja. Olyan hevesen pattant fel a jacuzziban, hogy meg kellett igazítania a bikinialsóját, ugyanis a víz kis híján lerántotta a helyéről.

² Borostyán Liga = Ivy League; nyolc elit magánegyetem szövetsége az Egyesült Államok északkeleti részén. Közük tartozik a Brown, a Columbia és a Cornell Egyetem, Dartmouth College, továbbá a Harvard és a Princeton Egyetem, valamint a University of Pennsylvania és a Yale Egyetem (forrás: Wikipédia)

Amikor meglátta az ügynöke nevét a kijelzőn, keresztbe tette az ujját, megérintette a gyémántberakásos arany hamsa medált,³ amelyet a nagymamájától kapott, hogy szerencsét hozzon, és megpróbált annyi érzelmi mélységet vinni a *Hallóba*, amennyit csak tudott.

– Aster! – kiáltotta az ügynök. – Lenne egy érdekes ajánlatom a számodra. Tudunk most beszélni?

Biztosan a meghallgatás miatt telefonál. A lány szívét-lelkét beleadta, és úgy látszik, sikerült.

– A reklámfilmről van szó, igaz? Mit akarnak, mikor kezdjek?

Jerry még nem is válaszolt, de Aster már azon töprengett, hogy hogyan mondja el a dolgot a szüleinek, akik a nyarat Dubajban töltötték ugyan, a lánynak azonban így is beszélnie kellett velük. Tudta, hogy nagyon dühöseket lesznek. Aster kislány kora óta arról álmodozott, hogy híres színésznő lesz, de hiába könyörgött folyton az anyjának, hogy vigye el néhány meghallgatásra, a szüleinek más tervei voltak vele. Az óta az ultrahangvizsgálat óta, amikor kiderült, hogy Aster kislány lesz, meglehetősen egyszerű elvárásokat támasztottak vele szemben: legyen szép, legyen kedves, tanuljon jól, tartsa összezárva a lábát addig, amíg a diplomaosztója másnapján hozzá nem megy a szülei által kiválasztott Tökéletes Perzsa Fiatalemberhez, akinek aztán illendő módon tíz hónappal az esküvő után megszüli az első Tökéletes Perzsa Kisbabát.

Asternek semmi kifogása nem volt a házasság és a kisbabák ellen, de minél későbbre akarta halasztani őket, most pedig, hogy végre elérkezett a nagy áttörés ideje, készen állt rá, hogy megragadja a lehetőséget.

– Nem, nem a reklámfilmről van szó.

Aster szeme megrebbent, és szorosabban markolta a telefont. Biztosan rosszul hallotta.

– Mást választottak.

A lány visszaemlékezett arra a meghallgatásra. Hát nem sikerült meggyőznie a rendezőt, hogy az a borzalmas reggelizőpohely a legfenségesebb dolog, amelyet valaha a szájába tett?

– Egy kisebbségi lányt.

– De hát én is kisebbségi vagyok!

– Egy másik kisebbségből. Nézd, Aster, sajnálom, de mindenkivel előfordul ilyesmi.

– Tényleg? Nem csak velem? Vagy túl perzsa vagyok, vagy nem a megfelelő kisebbséghez tartozom, vagy emlékszel, amikor azt mondták, hogy túl szép vagyok? Mintha létezne olyasmi, hogy valaki túl szép.

– Lesz még egy csomó meghallgatásod. Nem emlékszel, mit mondtam Sugar Millsről?

Aster a szemét forgatta. Sugar Mills, Jerry legsikeresebb ügyfele egy tehetségtelen celeb volt, akit úgy fedeztek fel, hogy elképesztően sok ember követte az Instagramon a photoshopolt testrészeinek napi kalandjait. Ennek köszönhetően leszerződtek egy reklámfilmhez, amelyben aprócska bikiniben kellett hamburgert ennie, ez a szerep pedig megmagyarázhatatlan módon egy másikhoz vezetett: egy filmben egy öreg főszer szemérmetlenül fiatal barátnőjét alakította. Amikor csak eszébe jutott a másik lány, Asterre egyszerre tört rá a hányinger és a beteges féltékenység.

– Gondolom, már hallottál Ira Redmanről? – kérdezte Jerry.

Aster homlokráncolva ereszkedett vissza a vízbe.

– Ugyan, ki nem hallott róla? – csattant fel, közben pedig azon füstölgött, hogy milyen világ az, amelyik Sugar Millst ünnepli, neki, a klasszisokkal tehetségesebb színésznőnek pedig még csak esélyt sem ad? – De hacsak nem döntött úgy, hogy beszáll a filmip...

– Ira nem csinál filmeket. Legalábbis egyelőre. – Jerry úgy beszélt, mintha személyesen ismerné a férfit, de Aster fogadni mert volna, hogy ez nem így van. – Viszont meghirdetett egy klubpromotáló versenyt.

A lány lehunyta a szemét. Ez nem hangzott valami jól.

– Ha beválogatnak, egész nyáron Ira egyik klubját fogod reklámozni, és gondolom, te is tudod, hogy ezek a klubok vonzzák a hollywoodi nagyágyúkat. Sokan megismernek majd, a verseny

³ hamsa medál = úgy is ismert, mint Fatima keze. Több ezer éves amulett, amely véd a gonosztól és a szemmel veréstől. Kezet formáz, a tenyérreszen gyakran egy szemmel.